

Megalkuvások penetráns szaga

múlt is megvénül, a jövő zálogházi cédulája pedig el nem évül, marad a jelen, amelyről mostani állapotját tekintve, különösen nem lehet politikamentesen vélekedni. Tárgyilagosan sem, a kettős mérce továbbra is arcátlan, pontosabban, egyoldalú, terrorisztikus alkalmazása miatt. Itt a hívős távolságtartás már-már erkölcstelen. Miután ennek a civil szerveződésnek (Keresztény Kulturális Akadémia) a célja, vélem, nem a különböző pártérdekek melletti azonosulás, ellenkezőleg, azokon való felülemelkedés, az összmagyarság érdekképviselete, igazságának erkölcsi alátámasztása. Programja nemigen lehet más, mint a több mint ezer éves Magyarország arculatának eltorzítása elleni fellépés. Rendszeres leköpeése nyomainak alázatos törülgetése helyett. Nemcsak az elmúlt két évtized, ezen belül, kivált az utóbbi nyolc, ha összeadjuk, összesen tizenkét év neokommunista uralgás, no meg előtte még negyven, történései, tényei készítetnek ilyen bevezetőre. Pártoknak tagja nem voltam, nem vagyok, ám a magyar nemzeti megmaradásnak – negligálására aggasztó jelek utalnak, mind kül-, mind belhonban – híve igen.

„Csak nézőik vagyunk a maiaknak”, Adyt átabotában idézve. És ez fájdalmasan igaz. Most is. Az egészséges önvédelem helyett miért dívik a tehetetlenség, vagy az arra kárhoztatás gyakorlata? Labda és pálya nélkül nem lehet focizni. Csapatjátékot kivált nem lehet játszani. Amúgy pedig örökös kispados ki akar lenni? Az ország sorsáért aggódó, cselekedni akaró és tudó értelmiség zömének hatékony megszólítása, térnyerése – legyünk őszinték –, mind az Antall, mind az első Orbán-kormány alatt is elmaradt. Nem volt mit, kiket felsorakoztatni az akkori, vagy akár a mai, merthogy nincs köztük különbség, destruktív erők, idegen zsoldban álló „értelmiségiek” kinti és belföldi szövetségben elkövetett nemzetárulása, a hont kiárusító magatartása ellen. Pedig Márai Sándor vagy tán Ottlik Géza sok-sok évvel ezelőtt megmondta: A haza nem eladó. Meglehet, idealisták voltak, vagy egyszerűen „csak” szerették a hazájukat. A gyűlölködő, lejáratozó figurák részéről a hataloméhség és -féltség, illetve a húsofzadék mellőli elűzetés, a nagy rablás lehetőségétől való megfosztás – bár ennek teljes sikerében nemigen vagyok biztos – a „bánat kulcsa”. Az elszámoltatás, a felelőségre vonás eshetősége, netán bekövetkezése – bár szerintem hiszik, hogy megússzák, mint idáig is mindig mindent – a motivációjuk, és ezért nem drága semmi. E nép vére, verejtéke, nemzeti vagyonának elsikkasztása nem tétel. Jótétel sem. Sőt, akiket kifosztottak éveken át büntetlenül, kiszolgálva a multikat, most az általuk kiraboltak érdekeit védik. Hirtelen, miután hosszú évek szívós „munkájával” előidéztek az országos elszegényedést, szegénypártiak lettek. Ez már hihetetlen erkölcsi galádság! Az elmúlt nyolc év világszinten is döbbenetes korrupciós botrányai, az államadósság soha nem látott magosba szökkenetése, az ország

---

Elhangzott a Keresztény Kulturális Akadémia évszámó értékelésén, bővített, szerkesztett változat.

tudatos kiszolgáltatása az IMF-nek és más egyebek is egyértelművé teszik, hogy nincs pénz. Azt már nem, hogy hová tűnt! Azt igen, hogy igaza van Jelenczky István filmjének: valóban összeesküvés történt a nemzet ellen. Veszélyesebb, mint 1956 után. Semmire sincs anyagi erő, köztük azokra a nemzeti elkötelezettségűekre gondolok, műveikre, kezdeményezéseikre, akik konokul dolgoztak, kitartottak – és nem most kezdték –, hogy ez a kétharmados többség megvalósulhasson. Hitből, elvből, ingyen fellépésekkel, országhárassal, felvilágosító előadásokkal, természetesen jobbára tiszteletdíj nélkül, miközben az ellenoldal...

És a jelenlegi tapasztalatok szerint – nem vagyok kishitű, kispénzű továbbra is igen – félek, folytatódik az ellehetetlenítés, nemzedékekre hat ki: a magyarságukat vállalók gyerekeire, unokáira is, akik így a saját hazájukban eleve hátrányos helyzetbe születnek meg. Már az édesanyjuk szíve alatt hordozzák az adósságterhek rájuk eső részét, pedig ha valakiknek, számukra igazán kijárna az ártatlanság véelme. Röviden, a nemzeti térfél bizonyítottan kellő megbecsülésének hiányára hívom fel a szíves figyelmet. Sokadszorra már, úgy tűnik, falra hányt borsó, és ez esetben tényleg a hányinger kerülget. És itt nem néhány ikonizált, valóságosan előretolt nagyszerű személyiség kirakatba emelésére utalok, bár lenne belőlük több, noha van, de homályban. És ez ellensúlynak bizony kevés. Az elképesztően már-már öngyilkosnak tetsző döntésekre gondolok. A hamis egyenlődsdi látszatát keltő, a régi aczéli politikát idéző grémiumok tevékenysége tűnik fel: azt sugallják, mintha meg sem nyertük volna a választásokat. Mert tetemes anyagi támogatásokat ítélnék oda – maguk és magunk alatt is vágva a fát – az évtizedek óta gyűlölettől izzó, ellenséges, destruáló médiumoknak. Míg sajátjait, akiknek hatalmát is köszönheti ínségpórázra fogja, önfelszámolásra kényszeríti fórumaikat. Számos illet tudnék felsorolni, kiemelkedik közülük a Katolikus Rádió, adataiból mégiscsak több milliónyian merítették hitet, hallgatván az ígét kül- és belhonban. Ami valódi megrendülést kelt bennem, hogy az itthoni legfelsőbb egyházi méltóság anyagi nehézségekre vezette vissza a döntést. Számomra ez stratégiailag és etikaileg elfogadhatatlan. Emlékezzünk a bolsevista rendszerben, kivált a „klerikális reakció” elleni harc idején az egyházat azon hívők tömege tartotta el- és fent hosszú évekig, akik egzisztenciális kockázatot vállalva rendszeresen eljártak a misékre, és „péterfilléreiket” minden alkalommal bedobták a padsorok közé benyújtott sekrestyési feneketlen bugyorba. Évtizedekig. Most pedig nincs rájuk pénz! Ezzel szemben a hírhedt Klub Rádióra, amely a helyébe került, van. Egy negédes hangú, álságosan okosnak tűnő, megfizetett szemfényvesztő hirdeti benne nemzetrontó gondolatait. Hát ez aztán okos döntés volt! Meg az is, hogy a balliberális beállítottságú, részben bebutított rockzenekarok – az igazmondás szájai –, adtak jótékonyági koncertet a nemzetellenes rádió fennmaradása érdekében. Öngyilkos magyar – magyar? – nagyvonalúság.

Ezen kívül a Mária Rádióval is baj van. Az anyagiak körül manipulációkra vetült fény, az elnök a rádió köré vállalkozásokat épített, önálló érdekszférát alakított ki, míg a munkatársak nagy többségét ingyen dolgoztatta. Úgy hírlik, visszaélések voltak az olasz anyagi támogatással kapcsolatban is. Volt egy nagyszerű műsor, melyben hitüket, magyarságukat megvalló személyiségek nyilatkozhattak meg, sok hívő embernek erőt adva. A helyzet változott: a két tehetséges lelkes fiataalt, szerkesztő-riportert elbocsátották. Csak őket, akik mellesleg szintén nem kaptak fizetést a munkájukért, bár családos emberek. Utána kellene nézni azoknak, akik ezt velük szemben elkövették, merthogy

felelősek és arctalanok. Amiként például a különböző, a civil igazságérzetet felháborító szerződések létrehozói (lásd például a BKV különösen a nemzeti érdekeket sértő francia céggel kötött szerződés megalkotóit), kik ezek? Én utánuk néznék. Mint megannyi más, a fő figurák farvizén, szélárnyékban evező, rendre a nemzeti érdekeket mélyen sértő szerződések „megalkotóinak”. Az arctalan előkészítőknek, akik az örök homály biztonságában – ami fényeskedik nekik – mindig büntetlenséget élvezve rejtőzködnek, de azért végre nem ártana megtudni, kik ők, és merre van hazájuk. Ha itt, ha ott, tudjuk meg.

Amúgy viszont a megalázó és tarthatatlan helyzet változatlan, mint akár ma is „Nyugaton a helyzet...”. Ilyen hitápolás mellett nem csoda, hogy a keresztény megnevezés nem került be az EU alkotmányába. Természetesen nem e két magyarországi eset miatt, hanem az általános európai züllés és züllesztés „eredményeként”. Eközben hallom, az MSZP a mai körülmények közt horribilis pénzeket ad az ellenünk vétezőknek. A pénz, valószínű, a maguk számára kisajátított nemzeti vagyonból fiadzott. Magyargyalázásra, nemzetlejárásra, provokációra busásan akad tőkéjük, bár másként, mint Marxnak. És élnek vele, megszerveződnek, kipróbált – hétp próbás – keretlegényeiket státusban tartják, megvédik, integrálják, frontvonalba dobják. Ellenben a mi térfelünkön a magára hagyás, hűtlen elhagyás, a mór megtette kötelességét, a mór mehet alapon, a vén zászlótartók kiiktatása, kíméletlen negligálása folyik jórészt. És az ifjúság, a márciusi szívüek bevonása is vontatott, már-már kelleetlen, egyszóval nem hatékony, amennyire elvárható volna. Szóval „ezek” összefognak, offenzívába lendülnek, megethetik, mert nincs mély rétegű, vagy nem kerülhet meggyőzően felszínre széles körű nemzetvédelmi ellenállás. Úgy a magyarországi egyház, mint a keresztény értelmiség némely fontos pozíciókba helyezett része, csak erre az évre visszatekintve is, a meggyőző választási eredmények mellett, nagy erkölcsi veszteségeket okozott, mulasztásokat követett el, félek a börtje ez-tán jön el igazán. Észt veszejtő, hogy húsz év óta a nemzeti oldalon nem sikerült megoldani tisztességesen, megnyugtatóan a nemzeti kultúra anyagi, erkölcsi támogatását. Valódi értékeink külföldre juttatásának szervezett felkarolását. Ugyanaz, a múltból is unalomig ismertén működő kiscsoportosulást közvetítik ki rendre, melynek zöme vagy nem közöl érdemlegeset az országról, vagy, sajnos ez a több, hamis, torzított képet fest. A külföldre akkreditált magyar kultúrképviseltek miféle diszkrimináló lista alapján dolgoznak, már ha ezt munkának lehet nevezni. Miért természetes, hogy szinte minden valamire való, a nemzeti önértzet, emlékezet számára fontos kezdeményezéshez, például emlékhelyek, könyvtárak, műemlékek, szoborállításokhoz – ritka kivételtől eltekintve – soha nincs pénz! Koldulni kell, alamizsnát gyűjteni, éppen azoktól, akiket tovább szegényít a mai világ. Mindezért a kártékony ide jutásért ki a felelős? Részben mi magunk is, az bizonyos! Engedtük eddig romlani a folyamatokat. A gondok fölénk nőnek, átcsapnak fölöttünk, gazdasági, politikai, kulturális szinten egyaránt. Ám végre látni némi igyekvést: kiállni a gátra.

De elkésérítő és megalázó, mégiscsak lehajtott fejünk bizonyítéka például az agg, kilencvenhét éves, volt csendőr százados, Képiró Sándor perbe fogása. Függetlenül annak kimenetelétől, már maga a procedura is felháborító. Az erre való magyar, gusztustalan hajlandóság. A háború után 66 esztendővel (a vizsgálódók vajh hány évesek lehetnek?) kísértést éreztem, hogy az évtizedek meghatározásához a harmadik hatost is hozzáírjam, no nem a József Attilai rézhatost, hogy kikereküljön: 666. Gondolni gondoltam, megethetem, állítólag megszűnt már a gondolatrendőrség. Mindenesetre ezt a külföldről su-

gallt eljárást, kezdeményezést, akár a közelmúltban az izraeli felderítő gépek „látogatását”, megengedni, eltérni felháborító. Mint ahogy megdöbbenő az is, hogy Efraim Zuroff úr úgy járhat be a magyar ügyészség irodájába, mintha a sajátja volna. Csak nem ide költözött? Mindez a Magyar Köztársaság szuverenitását sérti. Szellemileg is, erkölcsileg is. De ha túri?

Erdekes a mostani egybeesés a Képiró-perrel: éppen ez idő tájt rendezték meg a Terror Házában a délvidéki, Tito által is jóváhagyott magyar népiertást – az áldozatok száma negyven-hatvan ezerre tehető – bemutató kiállítást. A történelmi kutatások alapján hitelesített drámai dokumentumanyag láttán szerb részről legalább bocsánatkérés érkezhett volna. Nem. Ez esetben „Európa csendes, újra csendes”. Nagyon is. Viszont az európai szalonbaloldal acsarkodik, és ellenünk vicsorog. Felvetődik az a kérdés, szabad-e megcselekedni az öngyónást, a tisztázást, ha mi, Trianon megszenvedői egyoldalúan tesszük ezt?

Cseres Tibor, anno dacumal, megírta a magyarok elkövette délvidéki „vérengzést” a *Hideg napok*at. Csúsztatással, tévedésekkel, de felteszem, jó szándékkal. Kérdésemre, miért, azt válaszolta azért, hogy a környező szomszéd államok is nézzenek szembe a maguk bűneivel. Mindmáig nem néztek szembe, de le sem süttették. Mi ezt rendre lenyeltük, nyeljük most is. Tibor bátyánk akkor e művéért elfogadta a Kossuth-díjat. Fábri Zoltán filmrendező ebből – híven a politikai elvárásoknak – egy európai hírű filmet készített, szuggesztíven demonstrálva a magyarok bűnösségét. Így a világ megnyugodhatott: jól döntöttek Trianonban, lám ilyenek a magyarok. És még a csehek is megerősödtek meggyőződésükben, hogy jogosan maradhat érvényben mindmáig a magyarok kollektív bűnösségét kinyilvánító benesi dekrétum. Mert sosem lehet tudni. Azt a rendkívül fontos kiváltó „mozzanatot” viszont úgy az író, mint a rendező „kifejejtette”, amitől – hogy népiesen fejezzem ki magam – a menyasszony fekvése kicsit más. Nevezetesen a bécsi négyhatalmi döntések (Olaszország, Németország, Anglia, Franciaország) alapján bevonulásra, visszacsatolásra feljogosított, fegyelmezetten bemaszírozó magyar hadseregre a háztetőkről a legváratlanabb helyzetekben tüzet nyitottak a mesterlövész csetnikek, rendre lötték ki a tiszteket, a közkatonákat. Sőt maguk elé tolvá gyermekeiket, asszonyaikat – ezt a fajta terrorizmust nem az arabok találták fel –, merényleteket szerveztek. Szét akarták züllesztzeni a haderőt, amelynek harci morálja félt volt, hogy megrendül. Eztán történt ellenlépésként a razzia. Szörnyű, emberéleteket, halálokat számadatokkal illusztrálni, körülbelül négyezer volt a szerb kivégzettek száma. Minőségi különbség a későbbi negyven-hatvan ezer magyar áldozatot követelő szerb „razzia” között, hogy annak a népiertásnak a jóváhagyása a legmagasabb állami szinten történt. A magyar rendcsinálás elrendelése önálló, tábornoki hatáskörben hajtott végre. Erről a Kormányzó úr és a vezérkar főnöke később szerzett tudomást. Szombathelyi vezérezredes azonnali nyomozást rendelt el. A vezérkari főnök különbírósa elítélte a parancskiadókat, akik átszöktek a németekhez. A jó mindig elnyeri méltó büntetését. A becsülettel eljáró Szombathelyit a háború után Rákosiék kiadták a jugoszlávoknak, akik egy cellasorban tartották őt azokkal, akiket a honvéd vezérkar főnökeként elítéltek. Képzelnék el a közös börtönsétákat! Aztán különös kegyetlenséggel kivégezték őket. Bűnöst és büntetőt együtt.

A *Hideg napok* után körülbelül három évtizedre Cseres megírta – gondolom, részben lelkiismereti okokból, meg a politikai helyzet is lehetővé tette, és miután hiába várt

a kisantant, így a szerb megigazulásra – a *Vérbosszú Bácskában* című könyvét. Részletelesen, alapos kutatások alapján nevekre „lebontva” tárja elének a negyven-hatvanezer áldozatot követelő népiirtást. A kötet anyagát a *Hitel* közölte, az íróval akkoriban, mint az irodalmi rovat gondozója, én tartottam a személyes kapcsolatot. Természetesen minden kéziratot a szerkesztőség együtt beszélt meg, és közösen döntött a megjelenésről. A regény részletekben napvilágot látott, aztán egészében a *Magvető* kiadónál is. Megtörtént, a többi néma csend. A közelmúltban a Terror Házában rendezett, a szerb vérengzést bemutató kiállítás nyomán semmi reagálás nem érkezett. Elmaradt ismét, nemcsak a szerb, de a többi kisantantot alkotó ország önvizsgálata. Bár volna miért. Állítólag szerb–magyar történelmi bizottság alakult a bácskai vérengzések tárgyilagos szellemű kiderítése érdekében. Ezért már-már ökölbe szorító érzés tudomásul venni a szerb ügyészség képviselőjének megjelenését a Képiró-per elsőfokú ítélethirdetésén, aki az 1944-es, magyarság ellen elkövetett népiirtást, saját háborús bűneiket feledve felháborodásának adott hangot a felmentéssel kapcsolatban. Mint ahogy nemrégiben a szerb miniszterelnök is. Meddig bizottságozunk még? És nemcsak ebben a vonatkozásban. A magyar idő attól magyar, hogy húzható? Addig, míg az összmagyarság fel nem kerül az égbe egy Isten vezette bizottság elé?

Ezidáig meggyőződésem volt, ez szerb–magyar kérdés, sajnos emellett akad számos magyar–magyar is. De mi keresnivalója van itt a Wiesenthal Intézet igazgatójának onnan Jeruzsálemből, ahonnan parancsként érkezik egy homályosan megfogalmazott, jogilag megalapozatlan vád. És egy öregembert valami szánalmas ellensúlyként – mit kívánnak kompenzálni? – odavet a magyar hatóság. Engedelmeskedik. Ráadásul ez az eljárás erőltetett ennyi temérdek év elteltével. Hiszen legalább három nemzedék nőtt már fel. Így a náciavadász intézet működése hiteltelennek tűnik, viszont érzékelhetően rossz ságú. Hogy miért? Álljon itt megvilágító indoklásul egy rövid idézet a jócskán az ifjabb korosztályhoz tartozó, a Mária Rádióból társával, Malárik Attilával együtt kiebudalt, ingenyrobotos, semmiféle „izmussal” nem vádolható Lantos Tivadar *Trianontól Képiróig* című cikkéből:

„A bíróság elé citálnak egy 97 éves embert olyan bűnökért, amelyekért a felelősöket már többször is megbüntették (a vezérkari főnök különbíróvága és a népbíróság), amelyek elkövetése mellett egy fikarcnyi terhelő bizonyíték sincs. Érv csupán a Simon Wiesenthal Intézet állítása, képviselőjében dr. Efraim Zuroff az intézet vezetőjének vádja. Mint tudjuk, ez pedig igen erős érv. Szorult helyzetben van ez az intézet, hiszen egyre kevesebb már a bíróság elé citálható és még élő személy. A támogatások elnyeréséhez – amely nem kis pénzt jelent – viszont eredmények, skalpok kellenek. (Megerősített információk szerint a „vadászat” jó biznisz is, egy fejjért tízezer euró jár.) A világ legkeresettebb háborús bűnöseinek listája magyarokban gazdag, hiszen az első helyet elfoglaló Képirót ötödik helyen az Ausztráliában élő Zentai követi.

A volt csendőr százados ellen pedig nincs bizonyíték, azon kívül, hogy részt vett két eligazításon, valamint egy testvérpárt – akik vélhetően partizánok voltak, és magyar katonákat gyilkoltak orvul – nem engedett szabadon. Az viszont bizonyítást nyert, hogy Képiró Sándor egy zsidó szerb panziótulajdonos életét és vagyonát mentette meg. Zurofféknak éppen ezért más módszerhez kell folyamodniuk. Húzni kell az időt, hogy a volt csendőr meghaljon, így a vád rajta, illetve hazáján maradhat. A Wiesenthal Intézet vezetője nyilatkozatában amúgy is kifejtette: »Nincs politikai akarat Magyarorszá-

gon, hogy Képíró Sándort bíróság elé állítsák.« Az időzítés sem véletlen, hiszen a hangok a jobboldali kormány idején erősödtek fel. Előkerült a fasiszta kártya, a Jolly Joker. A módszer sem sokat változott az ötvenes évekhez képest. Ha valakit ugyanis politikai akarat állít bíróság elé, annak koncepció per lesz a vége. Nem akarok párhuzamot vonni Rákosi és Efraim Zuroff között. Könnyű lenne – nem csak a gondolkodásmódjára gondolok –, nem is riadnék vissza tőle.»

És felvetődik a kérdés, meddig megy, mehet ez még? Nem kéne-e ennek a náciüldözött hivatalnak, amely emberemlékezet óta még egyetlen antiszemita vörös fasisztát nem fedezett fel, állított pellengérré, bár akadnának bőven, esetleg mostmár a maga portája előtt söpörnie? Magyarország ezt tudomásul veszi, elegánsabban fogalmazva, lenyeli vagy letuszkolják a torkán. És valójába mit kapott, kap cserébe? Hogy mit, ezt szavakkal kifejezni kevés. Leginkább mutatni volna jó. Erőt, mindenképpen. Mi miért nem hozunk létre egy irodát, melynek feladata a magyarság elleni bűnök kivizsgálása volna? A magyar holokauszt végrehajtóinak felderítése és elítélése. Kun Bélától, Rákosin át Kádárig és még azon is túl. Akadna teendőnk elég, annyi, mint Zuroff úréknak biztosan. (A Hlinka-gárda, a Maniu-féle magyarfaló vérengző banda cselekedetei, a bácskai népiirtó vérengzés, az orosz megszállás alatti borzalmak, a Rákosi-féle ÁVO – legfelsőbb vezetőikről köztudott, hogy zsidó származású magyarok voltak, tudhatná ezt Zuroff úr is –, a kádári megtorlás bűnösei, a sortűzek elrendelői, egészen a 2006-os rendőri brutalitásokig.) Vajon miért nem tesszük meg? Csak nem fortélyos félelem igazgat bennünket?

Nem haditoborzás akar lenni ez a hozzászólás, bár kevés amúgy is a hadra fogható. De azt tudni kell, Jézus is kiverte a kufárokat Isten házából, mert valami eleve ördögitől vezéreltet akart megállítani. Nem mindig szabad, engedhető meg odatartanunk másik arcunkat, mert akadnak, akik nemhogy megütik, de kéjjel még farba is rúgnak. Szép az eszmei szerveződés, de ki kell találni egy olyan önvédelmi formát és gyakorlatot a keresztény értelmiségnek, amely ezeknek a mindennapos erkölcsi, politikai invázióknak, provokációknak gátat vet. Gátat vet olyan messze mutató jelenségnek, mint akár a Heller Ágnes-féle romboló, romlott magatartás. Mellette hogyan kaphat teret egy olyan, számomra degeneráltnak tűnő külföldi figura, aki hosszadalmasan kifejtetheti, hogy ostoba konzervativizmus a család. Fórumot biztosított számára a volt Szadesz köpönyegéből – lám a moly mégsem rágta szét – előbújt újsütetű pártocska itt Magyarországon, hogy elmondja az EU képviselő úr arcátlanul – miért, hogy megengedheti magának? – rothasztó eszméit, amelyek mélységesen ellentmondanak keresztény értékrendünknek. Leninnek egyben igaza volt, amikor a megvezetett nyugati értelmiségiekről azt mondta, „hasznos ostobák”. Mi ne legyünk azok! Miként engedheti meg valaki magának, hogy vendégként, a vendéglátó ország himnuszának akárcsak az első sorát is kifogásolja egy olyan alkotmány nemzeti hitvallásában, amelyhez semmi köze. Ez több mint arrogancia. Inkább bugrisság. Arról nem beszélve, hogy mi, magyarok valóban joggal kritizálhatnánk a monsieur mostani országa közvetlen szomszédságában elterülő nagyhatalmat, amelynek nyelvét és édesanyját is köszönheti, s amely az 1968-as diáklázadások idején politikai működésének aktív színtere volt. Egyáltalán nem Trianon vagy a *Marseillaise* miatt, hanem olykor erkölcstelen feledékenységük okán. Emlegetik a világháború utolsó hónapjaiban a magyar szélsőjobbot, nem védem őket, de kikérem magamnak, hogy azok marasztalnak el minket, akiknél volt azért egy Pétain marsall, német kollaboráns, franciák lőttek franciákra, olyanok olyanokra, akik mindkét világháborúban elég haloványan

szerepeltek. És ez a képviselő úr nem élt olyan országban, amely kommunista megszállás alatt volt évtizedekig. Mindig hamis, illetve visszatetsző a tét nélküli szalon-baloldaliság. Szóval sem említette, nemhogy kritikával illette volna, a benesi kollektív bűnösség érvényben létét, az eziránt való EU-s belenyugvást, alkut, sem a legújabb keletű magyarellenes szlovák nyelvtörvényt.

Jaj a legyőzöttek. Ezt már Trianon előttről is tudjuk mi, magyarok, hát még késoőbb, hogyan lehet az ország letiprása érdekében idegen erőket mozgósítani például azok által, akik az orosz tankok hátán érkeztek meg 1945-ben, mint 1956-ban az országba. És éppen az a Nyugat, amely az akkori hidegháborús uszítást művelte, „megmelegedett”, és nagyrészt e tankosok és ivadékaik szekerét tolja. Azokét – tényleg futott velünk egy rossz szekér –, akik először 1989-ben, majd nyolc, illetve összesen tizenkét év regnálás alatt megint államcsőd közelbe vitték az országot. Ilyen kormányzati alakok kellenek az IMF-nek, hogy az adósságspirál tovább szoruljon. Akkor megtörtént. Most kivédtük. Jó felemelt fejfel járni. Az alkotmány ügy, amely 1949 óta e kivételes anyagból gyúrt figuráknak – az anyagot jó ízlés miatt nem minősítem, de tény, hogy árnyékszék szaga van – az „alkotása”, no meg az oroszoké, tele kedvező kiskapukkal. Az az alkotmány foldozva tovább élt '89 után is, minden csalárdságra jogosultató, országvesztésre is alkalmas sunyiságokkal. (Lásd spontán privatizáció.) Nos ez mintha megszűnni látszana, bár néhány fontos dolog kikerült belőle, sőt bele sem került. De talán abban biztosak lehetünk, hogy azért a valamikori, zömükben korrupt, megválasztott figurák – ennek eltűrésében nem vagyunk vétlenek –, reméljük, egy jóidőre a történelem szemétdombjára kerülnek. Kukorékoljanak ott. De ajánlatos, hogy cselekedjenek intimebb módon, mint eddig tették, mert mi van, ha lecsap rájuk a sólyommadár. (Bár ismerve a magyar sólymot, valószínűleg jobb ízlése van.) Megérdemelnék.

Folyik ellenünk egy külső, belső invázió. Mostmár kiegészülve az amerikai bankikormányzati világ támadásaival. A levitézlett Szovjetunió szerepét, hogy megregulázzanak minket ha nem is tankokkal, de nyomást gyakorlóan átvette volna az USA? Csak nem a magyar–kínai közeledés – úgyis mint engedetlenségünk – szúr szemet? Nemzedékről nemzedékre ilyen viszonyok között kell, kellett élnünk, csak a pressziót alkalmazó szereplők változnak. Nem természetes állapot. Magyarországot nem kívánják valakik, mint annyiszor már, önállónak, erősnek, erkölcsileg megigazultnak látni. Az ezt képviselő láthatatlan – bár olykor nagyon is látható, mert kilóg a lóláb vagy az ördögpatá igen gyakran – hálózat zavartalanul működik, és mi engedjük, hogy újra a nyakunkra nőjenek. Pontosabban, hogy a hálójukba essünk. Végül is asszisztálásra kényszerítenének, és ebben nemcsak a politika, de a kultúrkormányzat is egyaránt ludas. Kéne már egy, a népnek is igazságot szolgáltató Ludas Matyi. Mindenesetre a mostani európai ellenünk irányulás, honi spionjaikkal együtt, inkább megkeményít, erőt ad az emlék, mikor Árpád ellen Ludovikusz egyesült serege – az akkori Európai Unió – felvonult, zászlain a szöveg: Márpedig minden magyarokat kiirtsatok. Árpád döntő vereséget mért rájuk. Száz évig tanultak is belőle. A Nagyfejedelem példája nyomán rákényszerülünk az önvédelemre, nem vagyunk lakáj nép, bár közel állunk hozzá. A Keresztény Kulturális Akadémia tagjainak, pártolóinak valamiként ebben az önmegtartást szolgáló küzdelemben, amelyet naponként kényszerítenek az országra, részt kell venniük. A megszervezett provokációk előidéző erejével, a türelem tűréshatárának rendszeres túltágításával, a nemzeti méltóság kétségbevonásával operáló

ellenséges erővel fel kell vennünk a harcot, ha nem akarunk gittegyletté válni – ha tetszik, ha nem. Persze ezek valóban pusztába kiáltó szavak maradnak, amennyiben a kétharmadot, egyszerűbben a nemzeti szuverenitást képviselők, élén a kormánnyal, „nem hozzák helyzetbe” ezt az értelmiséget. A háborút – sajnos nem egyszerű csatáról van szó –, meggyőződésem, az értelmiség határozott megszólítása, nemes energiái bevetése nélkül hosszú távon megnyerni nem lehet. Már csak a kommunikáció miatt sem. Türelemmel, rendszeresen a művészet katartikus erejével ha kell, de kötelező megmagyarázni az országlakosságnak a miérteket. Megvilágítani, és úgy vélem, ezzel valójában a mostani kommunikáció adós. Míg a másik gárda politikai selyemfüúival az élen, rádióban, tévében, az írott sajtóban megteszi, és megteheti a félretájékoztatót, a tervszerű, kimunkált megtevesztést. Válaszaink, szerintem, a leszűkített megnyilatkozási lehetőségek miatt sem meggyőzőek. És ezáltal hagyjuk a kételyt erősödni. Mert az erősödni fog, hiszen, akik e megtevesztést elkövetik, hatvan éven át a „tudattermelést” irányították, képesek elérni, hogy az erkölcstelenül a vadkapitalizmust építő, privatizációval visszaélő rabló nyolc évük után néppártinak, a szegényeket szárnyuk alá fogadónak higgyék őket. És félek, azok előbb utóbb megint lépre mennek.

Én az elmúlt évek ezen ellentmondásait is érzem, olykor magam is nehezen dolgozom fel, pedig azért jó néhányan vannak itt, akik belátnak a kulisszák mögé. Az embereknek átható, megvilágító magyarázat is kell. Emlékezzenek a magánpénztárak ügyére. A beavatottak értették, átlátták, hogy az egy szemérmetlen kommunista biznisz volt. Többek közt az is. Meg kellett szüntetni. De meggyőződésem, ebben nem látnak tisztán a beavatatlanok. Igazából nem lepleződött le ez a kisajátító, kommunista szerveződésem, melyet azzal próbáltak kivédeni e magánpénztárak elnökei, dézsmálói, hogy kitalálták, a mostani kormányzat államosítani akarja a magánvagyonot. Sokan nem látták át, talán ma sem, a szítán. Mint, ahogyan a médiatörvénnyel is, az alkotmányozással is, és még sorolhatnám mennyi mindennel nem törődünk kellő mélységben. Mire vagyunk jók, ha nem tudunk megbirkózni az értelmiség homályoslató feladatával? Ugyanez vonatkozik a bíróságokkal, ügyészséggel kapcsolatos intézkedésekre is. Be kell vallanunk – némely elképesztő, a józan észnek ellentmondó ítéletek is erre készítetnek –, számos, a régi rezsimben edződött „igazságosztó” káder akadályozza az e téren való megújulást. Ki tudja, hányan akadnak köztük, akik valamikori koncepciók perек végrehajtóinak szellemiségét örökölték. Pedig a harmadik évezred elején vagyunk. Költői kérdés, miért tud az a megfizetett zsoldos csapat, amelynek nem érdeke Magyarország talpra állása, inkább elemi érdeke – ha már nem kerülhet vissza a hatalomba – a destabilizálás, miért tud – noha nem tehetségesebb, ráadásul igaza sincs, nem is volt, nem is lesz – olykor hatékonyabban működni, mint mi. Miért, hogy '90 után hamis vádak alapján meg lehetett hurcolni Csoóri Sándort? Miért, hogy a keresztény értelmiség nem tudta visszavereni a Tilos Rádió kereszténységet támadó műsorát, Árok-Parti Kis SziLajos egy magyar-ellenes kisebbségi csoport „öszülő” kifutófújának kirohanását, amelynek személyeskedő mivolta a magyar irodalom történetében is páratlanul visszataszító és hazug volt. Mindmáig hasznot húz belőle, és nem ég az orcája. Isten ránk ruházott képmása ezek szerint sokat kibír. És azóta is, már volt szó róla, mennyi, de mennyi blasszfemikus megnyilvánulás követték el. Nem sorolom.

Valakiknek, kívüli és belüli ágenseknek céljuk, alapérdekekük, hogy lejárássák, kompromittálják az országot. Törekvéseit, hogy végre ne, mint kiszolgáltatott szegény rokon,

hanem, mint egyenrangú hozzátartozó vegyen részt az európai népek táborában, megőrizze szuverenitását. Ehhez merészség, okosság, elszántság szükségeltetik. Hát legyen is! „Most vagy soha.” Így kell kiállni a Magyar Művészeti Akadémia mellett, erősítve azt, s a Keresztény Kulturális Akadémiát is élővé tenni. Nem kerülhetjük ki a sorskérdéseinket. „Sors nyiss nekem tért”, így Petőfi. Mi sem várhatunk a sült galambra, amely galamb már amúgy sem az idilli béke totemmadara. Azt mondom: Sors, nyitunk tért magunknak! Most ez az elszántság látszik, érződik végre nemzeti szinten. Még ha vannak, lesznek is ádázul működő ellenerők. Hát ideje elővenni a hit pajzsát. Élünk vele úgy, hogy magunk elé tartjuk, és közben használjuk az agyunkat is!

DÖBRENTEI KORNÉL (1946) költő. A *Hitel* szépirodalmi rovatát 1992 és 2006 között szerkesztette. Egybegyűjtött versei *Tartsd meg a sziklát* (2008) címmel jelentek meg.